

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ЗБИРКА РАСКАЗИ

ОД СОНОТ ДО ЈАВЕТО

СОДРЖИНА

1.И ТЕМНИНАТА ПЛАЧЕ

2.ПРОКЛЕТО НЕВРЕМЕ

3.ПРАЗНИ ЧЕКЕРЕЊА

4.ЗАЛУДНА БОЛКА

5.ДУХОТ НА МРТВАТА ЛЪУБОВ

6.НАДЕЖТА Е МРТВА НА БАЛКАНОТ

7.ПРВА УТРИНА

И темнината плаче.

Молскавицата по трет пат вечерва го распара небото,го распара со страшен трескот терајќи ги така и најхрабрите да влезат некаде и да се сокријат од бурата која неминовно доаѓаше,но јас стоев на аголот од улицата,стоев потпрен на одамна излупениот ѕид на кој веќе сега и циглите полека ги ронеше времето,стоев со една празна надеж дека повторно како некогаш ќе го слушнам звукот на твојот чекор,звукот како доаѓаш брзајќи,не не брзајќи туку трчајќи за што побргу да стигнеш во мојата преградка,една проклета солза која евеја ми се стркала по образов неznam по кој пат ми кажува дека чекањето е залудно,не ја обвинувам можеби и има право,но спомените се уште се свежи од тебе и тие ја лажат илузијата дека можеби ќе стане стварност,стојам со поглед вкочанет и само го слушам чукањето на срцето,го слушам како ги буди чувствата на немир кој како свиреп демон на сегашноста кој сега се слади со тагата која веќе свила гнездо и со секој поминат ден прави се повеќе и повеќе храна за тој демон,додека душата се труди колку толку да ја ублажи болката од спомените,тие со секој миг се повеќе и повеќе се брануваат правеќи таласи кој го хранат изворот на солзи,сега кога улицава е празна не се срамам да ги запрам да течат како река ,нека течат и онака нема кој да ме види дека плачам,плачам за едно време,време кога ја сакавме есента,ја сакавме и со насмевки трчавме низ паднатите лисја,тивкото ветре кое ги носеше лисјата нежно ги спушташе на нашите глави правеќи ни златоносна круна,круна која мислевме дека ќе ја носиме и во вечноста.еве сега еден спомен повторно ми го покажа твојот насмен лик кој го гледамво секоја капка дожд која паѓа врз мене,не го чувствувам студенилото на капките,вриланата на тој спомен го грее моето тело кое и капките ги топи правеќи ги во пареа,стојам а во рацете цврсто го стегам писмото кое го добив,немав храброст да го дочитам до крај,пишуваше прекрасни песни и со песна од далечината каде што си сега ми кажа збогум.

Сега кога љубовта заврши
И се урнаа сите сништа и надежи
И кога веќе во очите мои
Сјај немам
Побарајме во старите спомени
И сетисе на убавите моменти

Знам дека болката нема да те скрши
Знам дека солзите нема да те удават
Знам дека спомените ќе те хранат

Кога осаменоста ќе те прегрни
Знај дека тоа сум јас
Седам тука сама сама со брановите
Седам и во секоја капка

Ликот твој го гледам

Го стегам писмото плашејќи се да го дочитам,и знам дека никогаш нема да го дочитам,но и немам доволно храброст да го стуткам и да го фрлам,мислев дека судбината која си поигра со мене и не ми ги даде сите животни задоволства,задоволства кој твојот татко сакаше да ти ги дадам а добро знаеше дека неможам,неможев зошто не бев твоја класа,но зарем затоа што небев класа,го немав правото да се вљубам,зарем навистина сиромасите немаат право да сакаат и да бидат сакани,сега кога веќе си далеку далеку од мене,сега кога стојам на аголов,знам дека ни страотниот трескот неможе да го угуши тивкото липање на твојата нежна душа,го слушам тое липање и незнам како барем еден бакнеж да ти праљтам како мелем спасоносен,стојам на аголов и ја хранам илузијата дека ете можеби можеби повторно ќе го слушнам тој волшебен чекор,чекор кој ги отвара вратите на моето срце,само стојам и ги оставам капките да паѓаат на мене,некаги така мислам дека секоја капка е солза на нокта.

% % % %

Седеше безгрижно Аџи Трајко и со задоволен поглед го гледаше аргатите како работат во полето на пространиот и широк балкон испослан со рачно ткаени килими,седеше вовлекувајќи густе облаци од чубукот кој го донесе од Ерусалим,Аџи Трајко прв Чорбаџија во целиот крај,веќе богатството му се мереше со товари,силата со неколкумина рслани кој беа во секое време околу него,и една дизина слуги,ергела од коњи,овците и трлата не си ги знаеше ни самиот тој,ги знаеше само Ќајата Митре кој беше кај него измеќар уште како дете,но како растеше така ја здобиваше довербата на Чорбаџијата,така да кога наполнио триесет години Аџи Трајко му ја довери грижата за целокупната стока,во последно време до ушите на Трајко стигна муабет дека и на беговите не им е по кеф,ама не се секираше Аџијата за тоа имаше катип со царски мур и потпис лично од самиот султан,па пет пари не даваше за тие муабети.

Прекрасното уживање во тутунот на Аџијата му го прекина силното тропане на портата,сано го заврте погледот према слугинката,која со трчање отиде да види кој е,не помина многу време кога полека полека одејќи на прсти се доближи до него и со тивок глас му кажа кој е,
-Пуштиго нека влезе.-и заповеда со строг глас.

Дали дојденецот леташе по скалите или беше толку слаб што ниедна штица не крцна,никој не знаеше но за час се створи пред него,ја извади капата од глава,се наведна поздравувајќи го така чорбаџијата,и погледот го впери некаде во подот,не сакаше да го погледни во очите,Бошко Лигушот селски кодош кој се знаеше,ама кажуваше само од интерес, ако му платиш ќе ти кажи,го избегнуваа сите во селото и се трудеа некако да му избегаат од погледот,но пустиот како да беше надарен со триста очи а не со две,гледаше како сокол и слушаше се.сега стоеше пред чорбаџијата ама од веста што му ја носеше како и него да го исплаши,јазикот му се врза,беше пишман што дојде ама немаше каде веќе,бидна што бидна.

Аџи Трајко молчеше,не го започнуваше муабетот прв,туку чекаше лигушот да кажи за што е дојден.

-Да ти се многу години чорбаџија,да ти се многу години,господ да те поживее и тебе и фамилијата-зеде сега некако да ја омекнува лигушот.

-ајде ајде нетуку ми се лигави,туку кажи што имаш за кажување и губимисе од пред очиве,

Го поткрена погледот Бошко лигушот чисто да го види изразот на чорбаџијата,ама густите веѓи,спуштените мустаќи и ладниот поглед не му дадеа некоја надеж дека ќе заработи некој мангар,повторно се покаја Бошко ама.

Тогаш чорбаџијата стана од столот,ги зеде бројаниците во рака и започна да ги врти,по ударите на жолтиот килибар слугите знаеја дали чорбаџијата е лут или не,ги вртеше полека фаќајќи ги со секој прст прво ќе го фатеше килибарот го вртеше вртеше па потоа го земаше следниот ,кога беше

смирен кругот од килибар го правеше со саати,но,но кога беше нервозен ете тогаш килибарот просто му леташе меѓу прстите,го знаеше сето ова лигушот и прво зеде да ги гледа прстите на чорбаџијата,кога се увери дека е спремен да му ја соопшти веста ја подисправи главата и таман сакаше да ја отвори устата кога Аџи Трајко го пресече.

-слушај ваму лигуш,ако ми носиш арна вест,богато ќе те наградам,ама.....подзастана со зборот чорбаџијата.....ама ако ми носиш лоша вест,ете тогаш,тогаш.....подзастана со муабетот.....тогаш лигуш прво ќе те пуштам кај моине арслани,малку да те поминат низ раце под нозе шо се вели,а послесе поднасмеа на оваа мисла....после ќе те пуштам кај моине пци,и онака од собајле не се јадени така да некоја пара ќе зашпарам на храната нивна.....се поднаведна и му се вдаде влице на лигушот.....разбрааааааааа.Се заврти и се доближи до оградата на балконот вперуваќи го погледот повторно во полето.

На Бошко Лигушот крвта му се здрви во вените,вилиците му се вкочанија,и сега навистина лигушот го почувствува стравот,ама стравот во вистинска смисла,сега и не знаеше како да ја соопшти веста,а од руга страна во себе си помисли.

-е лигуш лигуш ако сега извлечиш жива глава ,да не ти текнало повеќе да кодошиш,еве гледаш ли како натемаго ми ја даде сметката.

Се заврти чорбаџијата и викна силно.

-лигуш зборувај,знам добро дека ти за бадијала не доаѓаш.кажувај што има да кажеш,зошто немам намера денот со тебе да го денгубам.

Си го виде крајот Бошко но мораше некако да почне,затоа зеде да врти околу околу.

-па дојдов чорбаџи да ти кажам за една работа,за која неверувам дека ќе ти се бендиса,ама си викам ајде да одам зошто ова не е за молчење....ги кажуваше зборовите лигушот ама како некој си клешта да му ги вадеше од устата.....одам така некни приквечерина покрај реката,и.....подзастана сега сакаќи така да го привлечи вниманието на чорбаџијата и колку толку да ја ублажи лутината негова...одам.

Бесот кој полека започна да се јавува кај чорбаџијата беше на повидок повторно викна силно.

-нетуку ме мафтосувај со твоите приказни туку кажими што имаш да кажиш.

Ја поднаведна главата и знаеше дека неможе долго да го одоговлекува тој момент.

-чорбаџи за ова што ќе ти го кажам несакам да ми платиш,

-дали ќе ти платам или не тоа зависи од мене а не од тебе-веќе започна да го обзема сега лутината и силно со ногата го ритна во слабините Бошко,кој од болката се свитка на балконот,низ забите со болка процеди.

-аман бре чорбаџи зарем толку заслужив.

Сега го ритна уште еднаш ама посилено

-Море куче едно касапско ти заслужуваш многу повеќе,туку ај сега олку ти е доста,зборувај,за да не земам сега со малихерата да ти го истурам тука мозокот,зборувај,

Сега на Бошко лигушот веќе му беше сеедно дали ќе ми ја скинат главата или не,го крена погледот исполнет со пркос и му се вдаде на чорбаџијата влице.

-кај реката ја видов Фросина твоја со Дончо Стрезов како се гушкаат.

Ако Бошко или слугите некогаш виделе темно небо,сега можеа слободно да речат дека сепак било некако ведро,ако некој памети некоја темна ноќ,темна што се вика прст пред себе да не гледаш сепак и во таа темнина имало нешто светло,ликот во тој момент Аџи Трајко толку се смени,се стемни што дури и небеше за гледање,брчките на лицето сега добииа некоја поопштра и потемна боја,се собраа густо на челото даваќиму така сверски изглед,веѓите се собраа и се споија,така да не знаеше каде едната започнува а каде другата завршува,ладните очи сега добииа некоја неприродна боја,што само миг фалеше од нив да не излета некоја мољна,густите и од тутун пожолтени мустаки се наострежија и се кренаа нагоре правеќи така некоја фирура на бесен морски бран,усните се стегнаа и во истиот момент кога лугушот ги изговори тие зборови станаа

модри,шкрипењето на забите беше толку непријатно за слушање што лигушот веќе во тој момент се гледаше испружен во дрвен сандак,долната вилица заедно со брадата започна да се треси толку силно што забите и шкртаа и тропаа,ги стегна силно тупаниците и од силата чиубукот се здроби небаре од хартија беше,се здроби на неколку парчиња,го фрли со сета сила на другиот крај од балконот,и извика со сет глас колку што го држи сила.

-Фросиноooooooooo- викна толку силно Аџи Трајко што и слугите кој сиркаа на вратите се сокриаа,пците кои лаеја замолчија,одеднадеш се створи таква тишина тишина што кај човека морници го полазуваа ,викањето најавуваше уште поголема бура,бура која можеби и никогаш ќе нема крај.

Фросина.миленичката на Аџи Трајко,стасите и со убавина и со снага надарена мома,мома која секојдневно додека одеше не само по нивното село туку и по другите села лакомо им ги крадеше погледите на сите ергени,им ги крадеше ама многумина,знаеќи дека не се лика и прилика на неа не се осудуваа ни да и пријадат во нејзина близина,доаѓаа кај Аџи Трајко во последно време многу стројници кој му нудеа бројни богатства за ќеркаму,а искрено многумина чорбачии посакуваа да се сосватат со Аџијата и така богатството да си го дуплираат,прајќаа абери по разни аберџии ама Аџијата многу многу не ги дослушуваше,сите ги испраќаше само со еден одговор.

-Фросе моја е малечка и уште не е фтасна за мажачка.

Додека Аџијата целиот обземен од бесот и лутината се вртеше на балконот,Бошко лигушот се стрча со сета сила по скалите и ја отвори портата губејќи се некаде во селото,додека трчаше како улав небеше свесен од каде му е таа сила за трчање,но кога застана да собере малку душа дури тогаш свати дека стигнал до соседното село,а тоа село со ова беа одалечени добри три сати одење,седна над селото и започна да се мисли дали да се врати или сега засега да се засолни некаде подалеку,знаеше дека Аџијата кога ќе се свести ќе пушти некој од неговите гавази да го одвлечкаат пред него,па затоа реши да замине за некој периот подалеку а тоа подалеку беше преку барата.

Стоеше Аџијата и само ги менуваше боите на лицето,те црвена,те темно сина,те бледа,па повторно црвена.

-Фросиноooooooooo да си се нацртала пред мене.

Од викањето на Аџијата сега многумина сватија дека кај него се случува нешто невообичаено и несекојдневно,па селските сеирџики,полека полека се прибраа покрај сидиштата запираќи го дишењето и со тоа сакаќи и најтивкиот збор кај Аџи Трајко да го слушнат.

Фросина кутрата кога го слушна својот татко како вика,на место се здрви,полека и стана јасно дека тајната која ја криеше веќе една година е откриена,кроце кроце,што се вика само ја подаде главата од својата соба,а тоа неможеше да му избега од оштриот поглед на Аџијата.

-Пред мене,да не доаѓам јас по тебе.-само кратко но строги и викна.

Во тој момент да и ставеа на Фросина камења од сто оки полесно ќе ги носеше,одеше но подобро кажано се влечеше,одеше накај таткаси но нозете сами се враќаа назад,отиде како отиде.застана пред него ,младото тело трепереше од страв исто како вејката кога трепери пред силниот ветар да не ја скрши,застана и погледот го закова во една прекрасна шара која самата ја имаше ткаено на килимот кој беше послан баш тука,се загледа и малку таа шара како да и ги оживеа спомените,со секој конец кој беше тука проткаен имаше една нејзина воздишка,која ја испушташе откако ќе се вратеше од средбите со Дончо Стрезов.не се осудуваше во тој момент Фросина да го крене погледот,го знаеше премногу добро својот татко,па затоа со погледот само шеташе по шарата и ја чекаше пресудата која ќе и ја изрече нејзиниот татко.

Аџи Трајко ја гледаше својата миленичка како стои пред него,стои и целата трепери од страв,некако во тој момент му падна жал,ама тоа беше само еден мал миг,следниот беше многу

страшен и разорен,повторно неговото тело го обзедоа некои бранови на бес,навреда,наврда што токму неговата миленичка го извалкала неговиот образ,образ кој требаше да биде светиња за неа.

-Фросино-повторно силно викна Аџи Трајко-Фросино ќерко,кажими дека ова што го кажа лигушот не е вистина,кажими ќерко и дојди да те прегрнам,

Во тој момент да земеше некој на Фросина да и го корни срцето немаше да почувства никаква болка,но знаеше дека мора да му ја каже вистината, уште подобро знаеше дека таа вистина ќе биде крајот на љубовта нејзина,знаеше но едноставно немаше сила да ги изговори тие зборови,ја крена само главата а солзите сами потекоа по образите,течеа толку брзо што за кратко време и ирамчето започна да се кваси,не ги запираше солзите Фросина само го гледаше таткаси и ја чекаше само казната.

-Фросино изговори го тој збор што сакам да го слушнам и се ќе биде како порано-зборуваше,нене не зборуваше Аџи Трајко туку грмеше гласот негов,грмеќи се доближи до неа ја фати за брадата со своите груби раце тресеќи ја силно главата.

-кажи кажи дека тоа не е вистина.зборуваше и во лутината ги стегаше вилиците,-кажи кажи дека не е тоа вистина.

Зборовите од нејзиниот татко веќе не допираа до Фросина,во тие моменти започна да ја проколнува судбината што се родила прво како женско,а потоа што и го даде тоа чувство од кое неможе никој да избега,и ја даде така наивно љубовта,а сега така сурово и ја одзема,ја проколнуваше во себе и веќе сеедно и беше што ќе биде со неа.Ја крена главата и со ладен глас од кој во првиот момент се изненадди и нејзиниот татко му одговори.

-Вистина е вистина е татко,го сакам Дончо Стрезов,го сакам и сега прави со мене што сакаш.

Ако сверот спие во секој човек,сега кај Аџи Трајко се разбуди и започна во тој момент навистина Трајко да се однесува сверски,очите му добиаа некој крвјосана боја,а лицето му се изобличи до невидени граници,ја турна силно со двете раце,што Фросина од силата на ударот летна до сидот со цело свое тело удри со таков тресок,што во тој момет од соседната соба излезе нејзината мајка,која застана пред фросина која од ударот само се лизна покрај зидот и се испружи на подот недаваќи знаци на живот.Велика сниска но цврста жена се заврти и клекна крај Фросина,ја фати нејзината глава,и започна со skutарето да и ја бриши крвта која започна да тече од главата на Фросина,ја галеше со рацете по лицето

-Фросе на Мајка не ми оди сине,не ми оди мајкина ќерко,не ми оди-ја галеше нејзината глава и со солзите и го миеше образот,но и колку да капеа солзите на мајкаи Фросина никако не отвараше очи,се заврти накај Аџи Трајко и сега таа со силен глас викна на него.

-Проклет,проклет да бидиш и на овој и на тој свет,уште колку гробови ти требаат да ископаш за да ја нахраниш веќе еднаш таа твојата бедна и лакома душа.

Овие зборови како нож го погодија Аџи Трајко,во целата таа лутина и бес,започна прво со мангалот,го зеде и го фрли некаде во дворот,потоа дојде ред на ибрикот толку силно го удри со ногата што срчите летаа на сите страни.

-замолчи замолчи проклетнице,замолчи веќе еднаш,зошто главата ќе ти ја столчам како на змија.

-ајде ајде што чекаш.ајде направиго тоа,ми го зеде Андона,сега и Фросина,ајде што чекаш ајде сверу еден сверосан ајде направиго тоа,

Го зеде камшикот во рака и со таква сила ја удри што и парче месо и летна од образот кога камшикот помина преку неа,ја удри само еднаш и луто се симна по скалите,коњот оседлан веќе го чекаше во дворот.

Сеирџиките кој висе на сидовите од сарајот како да знаеја дека сега Аџи трајко лутината ќе ја истура лутината на аргатите по полето,па уште пред да се симне во дворот пуштија абер по децата да се тргнат од имањето на Чорбаџијата ако сакаат да не го почувствуваат на свој грб бесот кој сега избиваше од секоја негова пора,го збодиња коњот во галоп и замина во полето,го збодиња но се

изненади кога виде дека нема никој,започна со коњот да оди по родот што беше низ нивјето и со камшикот се што ќе му дојдеше пред очи сечеше.

Велика се омажи откако нејзината љубов Андон мораше да се ожени под притисок на Трајко со друга девојка која тој му ја донесе од којзнае каде,иначе Андон беше таткото на Дончо,а векот на Андон не беше долг,една вечер Трајко и Андон заедно заминаа во планината да бараат злато двајцата,а беа другари од мали нозе,го најдоа но Андон златото го плати со глава,никогаш не се дозна како погина само Трајко ја знаеше таа тајна,а тој целиот живот тврдеше дека кога се враќале од планина Андон се лизнал на карпите и паднал во бездна,телото беше најдено по една недела,вистината беше малку поинаква,и Андон вечерта замина во планина со истата намера да го најдат златото но и да му врати за тоа што му ја зеде Велика,во кошкатаето кое настана на карпите поселен како што беше Трајко го зграби прво за половина и откако му го зеде воздухот силно го турна во бездната надолу,го турна и не се ни зврти да види што е со другарми,го зеде златото и се врати со мугрите во селото.

Се собраа слугите и полека ја кренаа Фросина на раце носеќија во нејзината соба,полека ја спуштија на постела,донесоа леѓенче со ладна вода,го натопа Велика и полека ,полека најнежно што можеше и ја бришеше раната од ударот,па продолжи по лицето.дали од цвезината на ладната вода,Фросина ги отвори очите и со погледот прошета насекаде низ собата,бараќи го таткаси,кога виде дека го нема,како доказ и дојдоа и зборовите на мајкаи.

-Го нема сверот ќерко го нема неплашисе,мајка е до тебе,само ако ти се доближи повторно со двете раце очите ќе му ги откорнам,па барем знам дка слеп ќе оди по веков.

-Мајко се плашам.

Повторно Велика со утешителни зборови ја тешеше својата ќерка.

-Мајка е тука мајка ќерко,мајка ќе те чува.и зборуваше а солзите само капеа на лицето од Фросина.

Веќе седмиот ден изминуваше а никој не знаеше кад замина Аџи Трајко,во самото утро на осмиот ден селаните го видоа,јаваше на коњот,но сега главата не му беше гордо грената,некако наедната,небричен и неиспран,изгладнет и со испиени очи,одеше полека коњот по калдрмата а Аџи Трајко само се нишаше на него,и без да го тераше си го знаеше патот,кога дојде пред портата,слугите ги отворија ширум двете крила на портата за да влезе,притрча еден од рсланите даго придржа да се симне,се симна полека и молчешкум отиде на балконот,седна на столицата,за миг пред него се најде кафе,со раката го потурна филџанот,што значеше дека не сака,сега бидеќи го немаше својот омилен чибук завитка цигара и се препушти на цигарата,го виде главниот измеќар Митре и го викна.

-Митре ќе одиш кај Аџи Никола,ќе му пратиш едно големо здравоживо од мене,и ќе му кажеш до вечер да дојди докај мене,разбра.

Ја наведна главата Митре во знак на почит и замина,но сега некако во гласот на Аџијата немаше веќе лутина или бес сега имаше некое големо разочарување.

Кога ја слушна веста Аџи Никола беше изненаден,но кога го кани Аџи Трајко мораше да оди.додока се спремаше Аџи Никола Аџи Трајко го собра своите гавази,им подели алтани и повеќе отколку што требаше и ги отпушти,им рече дека не му трбаат повеќе,слугите исто така скоро сите ги отпушти прво ги исплати,задржа само двајца и ништо повеќе.

Го помина денот на балконот,некаде околу пладне отиде до собата на ќеркаси ја погледна ладно но ништо не рече.

Со мракот стигна и Аџи Никола се качи на балконот правеќи темане.

-Да ти се многу години Аџија.

-Фала Фала,да ти се врати благословот. Кратко и ладно му возврати.

Студенилото и не г изненади многи Аџи Никола,муабетите многу бргу ги обиколија селата,но сепак Аџи Никола молчеше и чекаше да го почне муабетот Аџи Трајко,зошто сепак тој го викна.

Кафето и ракијата веќе беа поставени на синијата,направија здравоживо,и молчешкум го пиеа кафето.

-Аџи Никола-го започна разговорот –ти имаш син машала за женење,јас имам ќерка-тоа ќерка го изговори со пола уста-па ете така си думав ,ако си каил да се сосватиме,и младиве да ги кердосаме.

Аџи Никола да можеше да рипне од радост ,сигурно ќе рипнеше до таван,ама се воздржа,само на лицето ја распосла широката насмевка.

-Сум сум како не сум каил-стана Аџи Никола да го прегрне Аџи Трајко но кога требаше да ја направат прегратката,аџи Трајко му го докажа муабетот.

-ќе ти ја дадам ќерками само под еден услов.

Застана на среде балкон Аџи Никола со раширени раце изненаден.

-Кажи кој е условот.

Го гледаше Аџи Трајко право во очи и му зборуваше

-Ќе направиме свадба по сите обичаи,тоа што треба да го дадам како мираз ќе го дадам,но мораш да ми обетиш само една работа,после свадбата младоженците мораат да заминат во Америка.

Зборовите како нож го пресекоа Аџи Никола,ги спушти рацете и седна на диванот,седеше и се мислеше.

-Аман бре Аџи трајко ,немој не ми го прави тоа,знаеш дека имам само еден син единец,ти барем имаш син тука,а јас.

-Моето го кажав,ти како си знаеш така прави,одговор чекам сега,утре друг Аџија ќе поканам,мисли прај ама одговор сакам сега.го кажа ова и некако цинично се насмевна.

Аџи Никола сакаше од една страна да биде сват со Аџи Трајко ама од друга страна не ми се даваше синму да оди во Америка,зошто имаше богатства тука.

Мислеше мислеше од една стана тука беа врските што ги имаше Аџи Трајко ама помислата дека синму ќе замине го плашеше,не можеше сепак да се согласи на таков договор.

-Аџија а да останат малдите.....зборот не го докажа кога Аџи Трајко го прекина оштро.

-Ако ти пасува договорот прифаќаго ако не ја знаеш портата каде е.-се навали лежерно на зидот и како да уживаше кога го гледаше Аџи Никола како се борисамиот со себеси,го знаеше добро дела е лаком по пари,го запозна кога одеа на Аџилак,виде тогаш дека Никола се би продал за пари ,па некако сакаше сега да се увери дали е така.

Ги сакаше парите Аџи Никола,ама и синот го сакаше,но сепак мораше вечерва да се одлучи за едно,ако ја одбие фросина ќе го има синаси ама ќе ги нема парите,ако ги има парите ќе го нема синаси,додека од друга страна не можеше Аџи Никола сега кога му се укажа шансата да биде сват со Аџи Трајко да замисли на негово место да седи некој друг кој Аџи Трајко ќе го вика Свате.Пред очи му излезе сликата на Чорбаџијата Мето неговиот крвен непријател кој секоја недела пушташе абери кај Трајко да се посватат,не можеше да го види тој во преграткуте на Аџи Трајко.Со тешка мака стана и повторно ги рашири рацете за прегратка а тоа беше знак дека се согласил.

-Нека биде Свате Аџи Трајко,нека биде вољата твоја.

Стана Аџи Трајко видно задоволен од одговорот,ги рашири и тој рацете прегрнуваќи се двајцата,насмевката која му се појави на лицето за миг го равери и му ги растра црните мисли.беше сепак задоволен,со еден удар отепа две муви што се вика,ја омажи ќеркаси и ја казни за тоа што му го извалка образот и името,а од друга страна ја казни алчноста на Аџи Никола.

Помина и свадбата на Фросина,после една недела собраа што собраа плачки,и заминаа во вит виделија преку морето,отидоа и никогаш не се вратија.Остана тука само Дончо Стрезов со својата тага,остана да лута како една сенка,никогаш не зе задоми,никогаш не се ожени,колкупати мајкаму го молеше,ама тој само и кажуваше дека не може да замисли друга жена до него,и толку,скиташе одеше ,но зборовите кога требаше некој нешто да слушне од него како со клешти да му ги вадеше,после две години Дончо прими писмо од Фросина,писмото го носеше постојано со себе,и

покрај тоа што страниците беа доста пожелтени Дончо никогаш не го фрли,го чуваше на своите гради и додека ги кажуваше зборовите писмото само нежно го галеше со врвовите од прстите. Времето врвеше незапирливо годините како години се множеа се редеа една по една ,веќе сега дедо Дончо како што престана да мисли на радоста престана да мисли и на годините,одеше дедо дончо одеше така честопати на аголот,и наслушнуваше и не го гледаше времето ,не гледаше како бурата се доближува до селото.зачекори со спори старечки чекори кон аголот. Молскавицата по трет пат вечерва го распара небото,го распара со страшен трескот терајќи ги така и најхрабрите да влезат некаде и да се сокријат од бурата која неминовно доаѓаше,но јас стоев на аголот од улицата,стоев потпрен на одамна излупениот зид на кој веќе сега и циглите полека ги ронеше времето,стоев со една празна надеж дека повторно како некогаш ќе го слушнам звукот на твојот чекор,звукот како доаѓаш брзајќи,не не брзајќи туку трчајќи за што побргу да стигнеш во мојата преградка,една проклета солза која евеја ми се стркала по образов неznam по кој пат ми кажува дека чекањето е залудно,не ја обвинувам можеби и има право,но спомените се уште се свежи од тебе и тие ја лажат илузијата дека можеби ќе стане стварност,стојам со поглед вкочанет и само го слушам чукањето на срцето,го слушам како ги буди чувствата на немир кој како свиреп демон на сегашноста кој сега се слади со тагата која веќе свила гнездо и со секој поминат ден прави се повеќе и повеќе храна за тој демон,додека душата се труди колку толку да ја ублажи болката од спомените,тие со секој миг се повеќе и повеќе се брануваат правеќи таласи кој го хранат изворот на солзи,сега кога улицава е празна не се срамам да ги запрам да течат како река ,нека течат и онака нема кој да ме види дека плачам,плачам за едно време,време кога ја сакавме есента,ја сакавме и со насмевки трчавме низ паднатите лисја,тивкото ветре кое ги носеше лисјата нежно ги спушташе на нашите глави правеќи златоносна круна,круна која мислевме дека ќе ја носиме и во вечноста.еве сега еден спомен повторно ми го покажа твојот насмен лик кој го гледамво секоја капка дожд која паѓа врз мене,не го чувствувам студенилото на капките,вриланата на тој спомен го грее моето тело кое и капките ги топи правеќи ги во пареа,стојам а во рацете цврсто го стегам писмото кое го добив,немав храброст да го дочитам до крај,пишуваше прекрасни песни и со песна од далечината каде што си сега ми кажа збогум.

Сега кога љубовта заврши
И се урнаа сите сништа и надежи
И кога веќе во очите мои
Сјај немам
Побарајме во старите спомени
И сетисе на убавите моменти

Знам дека болката нема да те скрши
Знам дека солзите нема да те удават
Знам дека спомените ќе те хранат

Кога осаменоста ќе те прегрни
Знај дека тоа сум јас
Седам тука сама сама со брановите
Седам и во секоја капка
Ликот твој го гледам

Го стегам писмото плашеќи се да го дочитам,и знам дека никогаш нема да го дочитам,но и немам доволно храброст да го стуткам и да го фрлам,мислев дека судбината која си поигра со мене и не ми ги даде сите животни задоволства,задоволства кој твојот татко сакаше да ти ги дадам а добро знаеше дека неможам,неможев зошто не бев твоја класа,но зарем затоа што небев класа,го немав правото да се вљубам,зарем навистина сиромасите немаат право да сакаат и да бидат сакани,сега кога веќе си далеку далеку од мене,сега кога стојам на аголов,знам дека ни страотниот трескот неможе да го угуши тивкото липање на твојата нежна душа,го слушам тое липање и незнам како барем еден бакнеж да ти праљтам како мелем спасоносен,стојам на аголов и ја хранам илузијата дека ете можеби можеби повторно ќе го слушнам тој волшебен чекор,чекор кој ги отвара вратите на моето срце,само стојам и ги оставам капките да паѓаат на мене,некаги така мислам дека секоја капка е солза на ноќта.

Врнеше но тоа сега за дедо дончо ништо не значеше,се навикна на ладно,се навикна на топло така да полека ноќта изминуваше и занесен во долгото чекање не ни забележа дека дождот прекина да врни,а тој кој седеше на каменот само се потпре и заспа,колку спиеше не знаеше ни самиот тој,луѓето од селото го знаеа,па не го будеа,се разбуди одеднаш,од некаде го слушна толку посакуваниот глас,го слушна тоа познато смеење,прво помисли дека е само сон,но кога добро ги протри очите виде дека сепак не е сон,пред него стоеше неговата Фросина,стоеше само во некоја друга облека,стоеше исто таква како што ја испрати во Америка,ја гледаше и само солзи пророни, ја подаде раката и го изговори зборовите.

-Фросино љубов моја,јас те чекав еве толку години тука.тука на нашиот агол.

Но чудно Фросина му проговори со некој друг јазик,јазик кој не го разбираше Дончо,ја гледаше Дончо Фросина,и таа го гледаше него и не и беше јасно ништо.во тој момент до неа пристигна една жена која исто така личеше на Фросина.Тоа беше мајката на Елизабет која премногу личеше на Фросина,кога се доближи повторно ги слушна тие зборови што ги изговараше старецот како во бунило,и свати дека тој е Дончо Стрезов големата љубов на нејзината Мајка,знаеше таа нашински, -Дедо Дончо-клекна пред него-Дедо Дончо таа не твојата Фросина,таа е нејзината внука,мојата ќерка.дојдени сме од Америка сакаќи да го запознаеме родното село на мојата мајка.

Дончо сега му стана јасно.

-Ако ќерко,ако да сте ми живи и здрави,ако,ама ќе те молам само една работа.

-Кажу дедо.

-Дозволими само еднаш да ја допрам раката на твојата ќерка.

И се обрати Мајкаси на ќеркаси на јазикот кој го зборувааа,кога свати кој е старецот,Елизабет,сега веќе и стана јасно,приказната за големата љубов на својата баба Фросина била навистина стварност.Стана Дончо и застана спроти Елизабет,но тој во своите очи ја гледаше Фросина,Елизабет го прегна Дедо Дончо така нежно исто како и нејзината баба што го прегнувала,ја држеше извесен период во прегратките,потоа ја пушти така нежно небаре во рацете држеше нешто толку кршливо,ја пушти се заврти без да каже еден единствен збор и замина,но сега замина без солзи,отиде дома и легна на креветот да се одмори,легна и никогаш повеќе не се разбуди.

PROKLETO NEVREME

Prokleta nevrema,dali ima[kraj ili mene mi se ~ini deka sepak e ova samo po~etok na ne[to golemo [to `ovekoviot um ne mo`I da go svati.

Misla koja proleta niz glavata na Ilija dodeka go gleda[e neboto kako na pomo[gi vika temnite oblaci sakaj]]I I denes da ja isturi nad maloto mesto vo koe bea smesteni ma~enici ili podobro zarobenici na `ivotot,mesto kade sudbinata sekojdnevno si igra[e so niv ,ne im dava[e ni mig da soberat zdiv kako bi mo`ele barem naredniot udar da go izdr`at spremni,no tuka surovosta be[e del od sekojdnevioto,taka I ova popladne dodeka Ilija gi gleda[e oblacite kako se sobiraat nema[e mir,a mirot ne go ostava[e da sedne na edno mesto bidejki treba[e da se zavr[at site polski raboti I da se sobere celata letnina,no eve povtorno I ovaa godina kako I mnogu drugi izminati dobar del od rodot]e propadne,se poradi do`dot koj be[e neminoven.

Sedna na kamenot I ja zapali neznaej]]I koja po red denes cigara,dlaboko vo sebe go vovlekuva[e ~adot na otrovot,go vovlekuva[e sakajki barem taka da ja namali gor~inata koja se sobira[e,pelin vovlekuv[e,pelin gasne]I,so sekoj nareden gram pelin,privcremenoi ili taka misle[e se namaluva[e bolkata I gi tera[e mislite da lutaat daleku bara]I spas od ne[to za koj I samiot ne znae[e od [to,no vle~e[e al~no od cigarata I so mislite otpatuva vo oblacite,misle[e.

-}e im ja podaram gor~inata od du[ava a tie vaka temni I te[ki I nema da ja osetat,ke ja raskvasat so kapkite I.

Ne mo`e[e da ja zaqvr[I mislata nekoj tivok [um go prekina,bez nekoj poseben interes se zavrti,zo[to znae[e deka osven kamewa I treva nema ni[to okolu nego,no pogledot sega samiot otpatuva kon senkata koja se pojavi odnikade I se pretvori vo ~ovek,~ovek koj po ali[tata ne be[e od ova mesto,no I vo sebe si po,misli Ilija kako da ne e I od ova Vreme.

Zastana pred nego I so glas koj odava[e sigurnost,go prekina vo mislite.

-Vo pravo si ilija ne sum od ova mesto ne sum od ova vreme I ne sum od va[iot svet,no mi se zdodea da te slu[am kako me moli[I bara[da ti pomognam,evesum sega pred tebe I ajde ka`igi tvoite barawa,zo[to mene vremeto mi e skapoceno,I ne mo`am da go tro[am zaludno,no na samiot po~etok da te predupredam,se [to]e posaka[]e ti bide ispolneto,no treba da zae[deka cenata za toa]e bide previsoka ,zatoa dobro razmisli pred da posaka[,tuka sum po tvoe barawe,noi nemoj da ~eka[premnogu,zo[to ako ne posaka[ni[to]e mora[da plati[so tvojata du[a,da ne mi bide zaludno moeto doajgawe,

Ovie zborovi go otrgnaa od zamaenosta vo koja se naojga[e Ilija I go uverija deka ova sepak pred nego e stvarnost,a ne son kako [to pomisli vo prviot moment.

-Ako ve]e moram ne[to da posakam,toga[barem daj mi ja mo]ta da mo`am da im ja gledam sudbinata na lu\eto.

-Premnogu bara[Ilija,posakaj ne[to poskromno .

-Go sakam toa I ni[to drugo.

-Dobro rekov deka]e ti ja ispolnam `elbata,toa I]e go napravam,no te preduprediv deka cenata koja]e ja plati[]e bide previsoka posebno za tebe.

Stranecot za mig zamol~I I nekade od vnatre[niot xeb izvadi mal pehar go postavi pred ilija I mu zapoveda so strog glas.

-Vo peharot mora da ima tri kapki od tvojata krv edna solza I tretoto]e go stavam jas.

O vnatre[nosta na xebot Ilija go izvadi maloto no`e koje go nose[e sekojdnevno so sebe,se bocna vo sredniot prst,a zo[to tokmu vo sredniot prst ne znae[e I samiot I kapkite potekoa vo maliot pehar,solzata koja pote~e be[e od radost bide]I]e ja ima mo`nosta da gleda vo sudbinite na drugite,otkako go zavr[I svoeto,stranecot se navednaq sede nekolku mali grutki zemja gi isturi vrz krvta I solzite,I go stavi maliot pehar povtorno vo vnatre[nosta na paltoto,

-E sega Ilija otkako gi napravivme dogovorot treba da ti ka`am u[te edna rabota koja treba da ja znae[.mo]ta da im ja pretska`uva[idninata na drugite]e ja ima[se dodeka ti veruvaat,koga I samo eden nema da ti poveruva I]e prodol`I po

svojot pat koj go zamislil a ti nemo]no]e go odvar]a[,ete duri toga[]e ja izgubi[mo]ta I]e ja plati[cenata.

So posledniot izgovoren zbor stranecot se izgubi kako I [to se pojavi od nikade vo ni[to,Ilija go gleda[e I vo prviot moment ne mo`e[e da se sozeme od ~udewe,no se vrati vo stvarnosta I ni na kraj pamet ne mu pa\]a[e deka ja npravi najgolemata `ivotna gre[ka.

So spori ~ekori se upati kon seloto ,I koga vej]e be[e na samiot vlez,go presretna edna ubava mlada devojka,so kosi do kolena I lice koje svete[e so svetlina dotoga[p od Ilija nevidena,toplinata koja ja zra~e[e mu dava[e nekoj mir,a stavata kako od kalap ivadena,ja gleda[e I I se voshituva[e.

-Dobar den Ilija ,ne me poznavam.no jas sum smrta,dojdov denes vo va[eto selo da go zemam tvojot sosed na kogo mu e red ve]e da dojdi tamu kade [to mu e mestoto,negovata rabota tuka ve]e e zavr[ena.

-Ti,ti,ti zarem navistina si smrta,pa zarem ne si stara grda I izopa~ena baba.

-Za `al ne sum tuku kako [to mo`I[da vidi[sum sosem sprotivnoto od toa [to me opi]uvate smrtnicite,mo`ebi sum stara grdi I neznam kakva za onie koi ne ja ispolnile svojata zada~a za I koja bile dojdene,a za onie koi gi zavr]ile sum kako [to gleda[ubava,no sega toa ne e va`no bide]I ti od denes]e mo`I[da me vidi[I taka I taka,no ne]e mo`I[da me sopred da go zemam toa po [to]e dojdam.

I navistina u[te ru~ekot ne go zavr]il Ilija ,od domot na sosedot se slu]naa piskotnici,znae[e deka umrel,dotr~a negovata soprguga I pani~no mu vika[e.

-Stani Ilija I ne sedi kom]ijata Sande go udri damla,stani I ne sedi,da mu pomogneme.

-mu nema pomo[na sande,bide]I go prosti gospod,a tamu kade [to odi bidi sigurna deka]e bidi sre]en,

-Ne tuku treskaj gluposti tuku stani,

Otidoa vo domot na sosedot no toj navistina le`e[e nepodvi`no na krevetot,so zadovolen izraz na liceto,[to na nekoj na~in izrazot ja natera `enamtu da poveruva na zborovite na Ilija.

Vremeto izminuva[e I Ilija sekoj zbor [to]e go ka`e[e se obistinuva[e,stanuva[e stvarnost,reki od lu\]e doajгаа I si odea pove]eto sre]ni pomalkumina nezadovolni bide]I ~esto poati ne bea

zadovolni od toa [to go slu[aa [to go o~ekuva vo idninata,no
sepak site mu veruvaa,Ilija kako odminuva[e vremeto taka
stanuva[e se posiguren vo sebe I se pove]e zaborava[e na
zborovite od stranecot,navistina vo izminatite godini ja gleda[e
smrta vo dvete lica kaj mnogumina,im ja navestuva[e I za negova
nesreja mu veruvaa,a `ivotot,`ivotot na Ilija se izmeni od
koren,stana bogat,po~ituvan,lu\eto go gledaa so
strahopo[tovawe,nekoi I se pla[ea od nego no kako I da e `ivotot
na Ilija se izmeni od koren,so sekojh pominat den stanuva[e se
popularen kaj lu]eto so svojata darba da im ja pretska`uva
idninata,a toa [to go ka`uva[e I se obestinuva[e,kako minea dnite
decata negovi porasnaa I stanaa svoi lu\e,formiraa svoi
semejstva,koi bea srejni I zadovolni,~esto pati im dava[e soveti
na svoite sinovi I tie znaea deka se korisni I gi slu[aa,no sepak
dedo kako I sekoj dedo ima[e svoja slaba to~ka a toa be[e
negoviot najmal vnuk Petar,sekoj sloboden mig go koriste[e so
nego,sekoja `elba na Petar za Ilija be[e zapoved,~esto pati
negovite sinovi mu prajaa prekori deka Petar go razgalil do
nevideni granici no toa za ilija ne zna~e[e ama ba[ni[to,se
raduva[e na negovoto rastewe I privrzanosta stanuva[e se pogolema
I pogolema taka da ~esto pati imaa obajcata ~ustvo deka I sonot
ne gi deli bide]I ja imaa sposobnosta da komuniciraat I so
mislite,no ~esto pati nekoi koi go opkru`uvaa Ilija]e
prokomentiraa Mnogu arno ne e na arno,no ovie zborovi za nego ne
zna~ea ama ba[ni[to,gleda[e Ilija sekojdnevno vo narednata
utre[na stranica na Petar I znae[e deka ni[to lo[o nema
tamu,dojde I sedumnaesetiot rodenden na Petar,ilija znae[e deka
slabost mu se Motorite no ne obi~nite ili malite,tuku golemite I
divite,koi mo`ea da se natprevaryuvaat so veterot,zatoa Ilija
kako poklon mu donese najnovmodel na brz motor,koga go vioa ova
negovite sinovi,silno se sprotistavija,

-Sega tatko mi se ~ini deka gi pomina site granici na
pristojnost,ova [to si go kupil voop]to ne ti treba[e,I dosega
Petar ne go gledav doma no sega mi se ~ini deka voop]to nema da
go gledam.

-Ti voop]to nemoj da se voznemiruva[,znam jas deka ke bide
radosen koga]e go vidi podarokot,I zatoa nemoj da me popre~uva[
vo migov koga sum posebno radosen bide]I mo`am da go ispolnam
sonot na mojot vnuk.

Zborovite go razgnevija sinot

-Tvojot vnuk,tvojot vnuk kako samot toj da postoi a drugite kako
voop]to da ne se va`ni.

-Rekov taka I ne prerekuvam, a samo da te potsetam deka I drugite mi se va`ni I ako mo`e[da pogledne[podobro I drugite ne se zapostaveni, no sepak nemo`am da mu odoleam na divinata na negovata du[a, na nekoj na~in kako da se gledam sebesi, kako da si ja gledam sopstvenata mladost, kako povtorno da ja `iveam onaa moja prgava mladost no sega na drugo mesto I vo drugo vreme, zatoa ostavime I ne se me[aj.

-dobro kako saka[.

Na sedumnaesetiot Rodenden se sobra celoto semejstvo na Ilija, I se ~eka[e vo dvorot da pristigne samo slavenikot, koga I toj se pojavi site poglednaa nakaj nego, vleze, brzo, prosto vleta, so mlado zacrvenete lice, go pogledna dedasi I ne mora[e da go pra[a tuku se upati kon ~ar[avot so koj be[e prekrien motorot, go trgna silno I pred nego se pojavi sonot, liceto mu se ozra~I so posebna svetlina a nasmevkata se razlea nasekade, I najggolemiot protivnik]e padne[e na taa nasmevka, prvo go pogledna Dedasi a potoa se upati so [iroka pregratka kon nego,

-Znaev, znaev deka imam najdobar dedo no dosega ne sum znael deka imam zlaten ili kako saka[da te nare~am, ovaq go mo`I samojot dedo Ilija I nikoj drug, ti blagodaram dedo.

I dvajcata se pregrnaa cvrsto ivo toj moment na portata ja vide prekrasnata devojka so dolgi kosi kako stoi I se smee, samo za eden mig I seta radost [to be[e vo Ilija is~ezna, sedna na stol~eto, celiot prebleden I so vko~anet pogled gleda[e vo kapijata na dvorot, so mislite sega ve]e mole[e

-Ne ne, ne mo`e[toa da mi go napravi[, ne smee[, sega koga navistina mu e potreben `ivotot ne smee[da mu go zema[, ne te molam barem nego po[tedigo,.

Dodeka Ilija ja mole[e so mislite smrta negoviot vnuk Petar ve]e be[e ka~en na motorot I go stavi voo pogon, Ilija kako poparen skokna od mesto I zastana pred nego.

-Ne petre denes ne smee[da vozi[, barem denes nemoj, utre, drugiden ili koga bilo drug den vozi no denes nemoj, ostavigo motorot I dojdi so nas na masa.

No samouverenosta na Mladoto mom~e ne mu dava[e mira

-Ajde ti se molam dedo pa ti mi tgo kupi da go vozam a ne da go ~uvam doma.

-Denes nemoj nemoj te molam sekogas si me slu[al pa taka I denes poslu[ajme.

-Ama dedo samo eden krug I se vrajam.

Stare~kite race bea poslabi vo odnos na silata od motorot zborovite bea nemojni protiv neminovnoti, izleta kako furija od dvorot I so sekoja pominata sekunda se poslabo I poslabo go slu[a[e sega za negi I site drugi zlokobniot zvuk na motorot, klekna na kolena I zapo~na histeri~no da vika od koje vikawe gi ispla[I site prisutni.

-Preskapa e cenata preskapa e ,ti me predupredi no jas ne te svativ seriozno,

-Tatko so kogo razgovara[, tatko dali si pri sebe.

Go odnesoa veje celosno skr[enoto telo na Ilija vo sobata I mu dadoa sedativi so koj barem privremeno go smirija, no dodeka go mirea tatko, o[ta vrisok ja raspata neizvesnosta, majkata na Petar kleknata vo trevnikot go prokolnuva[e motorot I svekorot, bide]I vo toj nmoment stigna I vesta za smrt na Petar, kamion go presekol negoviot pat I go usmrtil na lice mesto. crninata sega go obvi domot na Ilija, znae[e deka e vinovnik za smrt na svojot vnuk, no sega koga veje tagata se vseli vo negovoto srce I `elbata za sopstvenata smrt taa bega[e od nego I ne saka[e da se pojavi. osamenosta stana negov postojan pridru`nik, se do edna ve~er koga povtorno neboto se prekri so temni oblaci sede[e vo dvorot osamen I napu[ten bide]I site go izbegnuvaa, toga[povtorno od nikade se pojavi stranecot.

-Ilija vreme e da go otplati[celosno tvojot dolg, ti ja dadov mo]ta da pogledne[vo sudbinite na drugite, ti gi gleda[e. a za toa tie ti pla]aa. ja oseti mo]ta na parite, no vide kako ti se vrati, ja gleda[e smrt na drugite no ne razbra deka ne mo`I[da ja spre~I[. ti samo ja gleda[e sudbinata na drugite a ne mo`e[e da ja smeni[. toa ne go razbra, no nikoga[ne pogledna vo svojata sopstvenata sudbina, stravot ~ove~ki koj e vsaden vo sekoj smrtnik od smrt ne ti dade da pogledne[, nemora[e nekade vo neboto, tuku vo sebesi, vo sopstvenata du[a, dokolku pogledne[e]e ja vidi[e idninata, no ti se pla[e[e od sopstvenata a saka[e da gi znae[drugite, zatoa ve~erva]e ja plati[celata cena.

Pred nego se pojavi stara I grda `ena so neprijatno lice I kre[tav glas, koj go vika[e.

-dojdi dojdi Ilija dojdi zaedno da otideme vo ve~nosta. da otideme vo prokolnatata ve~nost kade]e lutame I skitame nemirni, dojdi I ne pla]ise barem sega vo ovoj mig.

*Vko~anet pogled I neprirodna grimasa toa be[e izrazot na liceto
koe go najdoa utrinata sosedite mrtov vo negoviot krevet,dodeka
go gledaa nekoj samo tivko prokomentira*

*-Ne mu e dadeno na ~oveka da ~ita vo knjigata na
sudbinite,vidovitosta e prokletstvo a ne darba.*

PRAZNI ^EKOREWA

Za~ekori ova utro nekako posigurno zosto znae[e
deka ova utro mu nose[e edna mala iskra nade[,nade[koja go vrati
vo minatoto I mu dade barem edna mirna no],ispolneta so soni[ta
koi go odvedoa nekade daleku,daleku vo eden svet na negovite
skrieni `elbi,taka I ova utro stana,brkajki ja monotonijata koja
vejle dolgo be[e vo prostorijata so negovata omilena pesna,I
pokraj toa [to be[e dosta star evergin,za nego ima[e golemo
zna~ewe toj evergin,tokmu na toj ja zapozna svojata edna I
edinstvena qubov,qubov za koja I zamina vo sopstvenoto progonstvo
,progonstvo od koe mnogumina go gledaa so u`as,a toa be[e
carstvoto na samotijata,gledajki ja kako venee pokraj
nego,gledajki ja kako kopneee po `ivotot za koj ne mo`e[e da I go
donese vo nejzinite denovi,zamina bez da si ka`at zbogum,ne
saka[e da gi gleda nejzinite solzi,tuku zamina tivko I bez
pozdrav,mo`ebi I taka be[e podobro,no ova utro stana zosto znaese
deka denes vo gradot le pristigne od prekuokeanot,pristignuva[e
so svoeto novo semejstvo,stana I trгна kon `elezni~kata
staniuca,ne saka[e da I izleze pred o~I,tuku da ja gleda
skri[um,ne saka[e I nelze spomenite da I go rasipat ovoj
odmor,neka bide barem taa sre]na,mislese sekogas koga ja miluva[e
vo mislite,neka sudbinata I nejzinite solzi I gi zemi I mi gi

dade mene,imam jas dovolno vreme koga da gi pu[tam,pobrza.zo]to nekade vo dale~inata go slu[na svire[ot na lokomotivata,pobrza I koga vejle nabli`a do stanicata,vele be[e celiot vo panika ,ne znae[e od koja strana da zastane I da ja gleda a taa da ne go vidi,I kako dobredijde mu be[e kamionot koj zastana vo neposredna blizina,zastana pozadi nego vperuvaj]I go pogledot vo bagonite koi vele bea na stanicata I zapiraa,malubrojnite patnici vele gi pronajdoa svoite doma]ini I trгаа prema svojata cel,toga[dodeka [eta[e so pogledot,zdivot mu zastana,

-zarem voop[to ne e smeneta,I kolku godini izminaa,sepak ja ima istata ubavina,sepak ja ima onaa slatka nasmevka,go ima ona fantasti~no telo po koe kopneea mnogumina,zapamtija ovaa slika,zapamtija zosto treba uste dolgo da ti bide hrana na du[ata,zboruva[e samiot so sebesi,,,,,zanesen so mislite I vko~anetiote pogled ne ni zabele`a koga kamionot trga I sega se nao\ae na bri[an prostor tokmu nasproti nejze,I kolku da ne saka[e da se slu~I ovaa sredba sepak pogledite se vkstija,ne im treba[e zborovi,dovolni bea tie kratki migovi I se si ka`aa,neizvesnosta ja prekina majkai koja ja prekori so svojot surov I neprijateljski glas.

-ajde kerko doma te ~ekaat premnogu rodnini,nemame vreme za ~ekawe,trgni I ne stoj tuka na mestoto,

Koga pomina pokraj nego po~ustvuva nekoja golemina I sila koja I nejze ja hrane[e vo izminative godini,ja po~ustvuva sve`inata ma moreto preku mirisot na nejzinata kosa I vo toj moment posaka da bide eden mal bran koj sekoga]e plovi na taa beskrajna golemina,ode[e sega povtorno po ulicata I taa ne mu izgleda[e prazna I pusta tuku [iroka I ubava,povtorno ja vrati nasmevkata na negovoto lice,ja vrati zosto sega znae[e deka baram taa e sre]na I vesela,posebna veselost I davaa nejzinite dve deca koj veselo potsoknuvaa okolu nejze opsipuvaj]I ja so raznoraznu pra[awa na koj odgovara[e so osobeno zadovolstvo,zamina skr[nuva]I na drugata ulica ,zamina povtorno vo svojata samotija koja sega]e ja potpolni so novi spomeni I nema vele da se pla[I od nejzinata praznotija,sega I ~ekorite ne mu bea prazni,sega bea ispolneti so nekoja veselost,so nekoj nova nade[za nekoj poftoren pogled..

ZALUDNA BOLKA

Zastana I samiot neznae]i zo[to toa go napravi,no vejke se izmori od postojanoto brzawe,saka[e na site strani , site raboti da gi zavr[i denes,i koga so mrakot]e si ka`e[e dobrave~er gleda[e deka voop[to ne gi zavr[il site raboti,a potoa kako po nekoj obi~aj nema[e nikoj okolu nego so kogo bi se skaral,so koj bi si razmenil ostri zborovi,ostri pogledi,seto okolu nego be[e samo ti[ina,mrak,i edna golema praznina praznina koja postojano go tera[e da luta,i ~esto pati ja slu[a[e prazninata kako mu veli ,odi odi vo mrakot ,ke go napravam za tebe posvetol,odi.No sega zastana zo[to koga pogledna vide edno golemo ni[to,vide edna prazna temnina,kade nema[e ni[to,go nema[e ve]e ni likot koj go bara[e podolgo vreme,go nema[e a o~ajni~ki go bara[e,no I samiot be[e premnogu surov koga go ofrli,go ima[e no nesaka[e povejke da slu[a `alopojki kako [to ka`a, I sega so temninata I prazninata se samokaznuva[e,luta[e no ne kolne[e ili kuka[e,samo luta[e I saka[e [to poveke da se izmori ,saka[e barem

kaj sonot da otide [to pobrgu,no I tamu vo posledno vreme samo eden son go ma~e[e,son koj ~estopati mu li~e[e na ko[mar,sonot na poslednata razdelba,koga ete taka premnogu lesno ka`a zbogum,taka I ve~erva dodeka ja izodi patekata,so mislite luta[e te ovde te onde,se dodeka ne stigna do najodale~eniot kraj na parkot kade sokriena od pogledite na slu~ajnite minuva~i,osvetlena samo od blesokot na mese~inata be[e postavena osamenata klupa koja nekoga[I taa se raduva[e koga nekoj ke ima[e so nea,no ve~erva samo ta`no ja pogledna ne sedna na nea tuku sedna do nea,pregrnuvajki go nejziniot kraj,be[e laden I bes~ustvitelen,no misle[e deka sepaq ima trpenie barem taa da gi sobere negovite misli no koga ja stavi dlankata povtorno pred nego se poka`a istoto rasplakano lice,se poka`a da go potseti deka nema taka lesno da si odi od negovite sejavawa,ne saka[e da gi gleda solzite na negovata sakana a sega mora negovite da I gi podaruva na osamenata klupa,kakva ironija si pomisli,na ovaa klupa samo do netaka odamna ima[e strasni vozdi[ki ima[e `e[ki bakne`i,ima[e tivki zborovi,ima[e silni trepereewa,ima[e ima[e ima[e,odzvonuva[e toj zbor,a sega [to ima ima samo nekolku solzi koj pa\aat na klupava ima samo laden vetar koj go zgolemuva crveniloto na liceto,i koj postojano go tera teloto da treperi,no ne od vobuda tuku od studeniloto,no neka si misli[e vo sebe neka treperi I ova e malku a slikata povtorno se pojavi pred nego nebare platno filmsko se rasposteli,no mo`ebi samotijata samo toj film go za~uva kaj sebe I samo toj sega go dava da se gleda.....

-Te molam Eleonora, solzite za~uvaj gi za tvojata pernica,podariigi ve~erva koga ke si otide[doma,ve]e stanav zamoren gledajki go tvoeto ta`no lice,ve]e nemam sila sekojdnevno da gi sobiram solzite na moive dlanki,sakam ne[to pove]e od solzite.

Ova kako da be[e pri~ina povtorno buntovnosti da se razgori vo Eleonora koja ripna kako raneta lavica branejki gi svoite mladi.

-[to,[to [to saka[pove]e od mene,ti go dadov moeto telo,ti podariv 3 godini qubov,ti dadov tri godini razbirawe za tvoite ekcentri~ni emocionalni ispadi,[to saka[u[te od mene,ka`i ve]e edna[.

-ne draga moja ne mi e potrebno tvoeto telo kako predmet,ne mi e potrebna tvojata ednostrana qubov koja ja dava[samo koga ti saka[,potrebno mi e tvoeto srce,potrebni mi se tvoite misli potrebni mi se tvoite pogledi,no ne izgubeni I tupu koi lutaaat nekade daleku bara]i edna[izgubeno,tuku pogledi koi navistina znaat da ja zapalat strasta pogledi koi I samite ka`uvaat [to im e potrebno, razberi u[te kolklu pati treba da ti ka`uvam potrebna si mi ti prvo kako li~nost a potoa kako telo.

-ostavigi sega tvoite filozovski misli za nekoja druga prigoda I ka`i [to navistina saka[od mene.

-Ete od tvojata zaslepenost,ne mo`e[I da vidi[[to sakam,ja sakam tvojata qubov,ete toa,

-no ti I ja ima[.

-ne, se la`e[,,i samata ka`a,go imav tvoeto telo,no nikoga[te nemav vistinski tebe,sekoga[pozadi telesnoto u`ivawe se krie[e sebesi,no I koga u`iva[e be[e ednostrano ne saka[e da vozvrati[,i ekstazata saka[e da bide samo tvoja potoa ofrla[e nemilosrdno razberi,go sakam tvoeto srce,no iskreno I otvoreno,a ne zatvoreno.

-moeto srce I mojata du[a e samo moja I taka ke ostane,ako tebe ne ti se dopa\`a mo`e[da pobara[nekoja druga du[a I srce.

-sekoga[isto neli koga si zagrozena se brani[so ofrlaweto,no koga ke ti se najavi krajot povtorno kako adut gi vadi[tvoite solzi,pla[e]i se od razdelba,eve koga ve]e mi go poka`a patot na izbor,ke ti ka`am samo edno zbogum,mo`ebi nema da pobaram drugo srce,no nema povejke I tvoeto da go posakuvam,zemisigo I ~uvajgo

samo za sebe, dodeka za la`ni telesni u`ivawa ke ima[
pregolem izbor.

Od voinstvena lavica samo za mig se pretvori vo skr[ena
princeza koja gleda deka go izgubila svojot princ I
o~ajni~ki se bori barem u[te eden mig da go ima za
sebe,

-te molam Gordane islu[ajme ,ne go mislev toa seriozno,

Usnite sakaa u[te pove]e da ka`at no bea prekinati od
eden ostar pogled koj vo prvot moment navistina ja
ispla[i I ja stapisa Eleonora, bidejki nikoga[pred toa
ne go videla toj pogled.

-Zamol~i I islu[ajme za posleden pat, znam deka za tebe
najgolema kazna e razdelbata I osamenosta I zatoa
o~ajni~ki se bori[do posleden mig da ne dojde do
toa, no navistina sum premoren ve]e, Odi I baraj no znaj
deka sekoga[vo racete na drugite ma`i ke bide[predmet
koj ke mo`at da go imaat koga sakaat, kade sakaat I do
koga sakaat a koga]e se zadovolat]e te ofrlat kako
istro[ena roba, no nikoga[vo nivnite o~I nema da bide[
li~nost, nikoga[nema da gi interesira tvoeto srce
, dodeka kaj mene polovina od srceto ke go ispolnam so
site na[i spomeni bilo da se ubavi, bilo da se lo[I
ostanatata, polovina du[a ke ja ostavam za tebe da me
potsetuva na tvoeto postoeve, no te molam nikoga[da ne
se vra]a[, ke `iveam so spomenite, ne se pla[am od
samotijata, mo`ebi I taa e ubava na nekoj na~in. mi
ostana da ti ka`am u[te zbogum I ni[to pove]e.

Izbegna skr[eniot pogled da go isprati prema Eleonora
tuku samo stana I go zabrza ~ekorot prema izlezot na
parkot, ne saka[e da slu[a povtorno beskrawo pla~ewe, ne
saka[e da gleda reki od solzi za koj kako da nema kraj
od izvorot tuku so sekoja solza bea posilni I
pobrzy, ~ekore[e dosta brzo borejki se so burata koja
zapo~na vo nego, u[ite gi zatvori nesakaj]i da go slu[a
odehot na povikot na negovoto
ime.....~ekore[e ~ekore[e
prema samotijata, a [to go o~ekuva[e ne znae[e, no ita[e

prema nea saka]i da I ka`e deka ete I toj kako I mnogumina stanal nejzin pridru`nik,nejzin drugar,~ekore[e nemisle]i na umorot koj ve]e gi opfati negovite noze,~ekore[e I znae[e deka u[te dolgo ke ~ekori taka~ekore[e nesaka]I barem vo ovoj moment vedna[da gi budi site spomeni za koj mu treba[e vreme da gi sredi I poredi da gi naredi po nekoja va`nost ili neva`nost,~ekore[e neka`uva]I mu na ~ekorot vo koj pravec da odi bide]I znae[e deka temninata I samotijata na site strain se isti,na site strani podednakvo se raspodeleni I rasposlani,,~ekore[e prema edno negovo nepoznato,~ekore[e osameno,

DUHOT NA MRTVATA QUBOV

Porivot I denes se zakanuva[e da otkorne u[te edno par~e koi I kolku da bide minijaturno sepak bese bolno,porivot sakase postojano da go doblizi bregot na beskonecnata bezdna koja goltase lakomo I nezsitni srkzavo cuvajki go kaj sebe se prethodno sto go zela so sekoe parce stanuvase se pobeskonecna ,porivor nejziniot sluga I denes se nadvisna na skrsenot telo koe stutkano lezese na krevetot I nesakase da gi trgne zavesite na prozorot davajki I taka barem na svetlinata da prodri vo sobata,ne ja sakase vejke I neze,samo stutkako cmaese ,nemase sila ni vo grloto da ispusti bilo kakov zvuk li krik li seedno,samo pogledot zakpan vo slikata koja visise na zidot go odavase deka se uste e ziv,a tamu eden nasmean lik ,lik koj go

natera da izbega od site normalni lujge I da zamine vo edna neizvesnost,lik koj go potsetuvase na postoejneto deka ete I toj kako I site drugi navistina postoel,sega beznadeznosta go napravi samo eden tenok list koj mozese I najslaboto vetre da go kreni vo visinite I da go odnese ete nekade tamu,samo sirokata nasmevka vi vlevase nekakva sila pa makar I taa bila mala deka ke voskresne nesto sto vejke bese mrtvo,nasmevkata na likot go nosese duhot na negovata mrtva ljubov koja zamina koga najmalku se nadevase ,zamina koga najmnogu davase od sebe da ja zacvrsti n postamentot koj go gradese makotrpno I denonojkno,no edna zla raka pomina preku seto toa I go urna,go urna na tolku sitni parcijna go rasparci sti I najvestiot restarvatot ne bi mozel da go soedini,go urna za mig,nedavajki vreme barem da se otrezni I osvesti,za mig go snema seto toa sto ete go skase,seto toa sto ete go nosese dlaboko vo srceto,rakata I ponatamu bese tuka ,no apatijata go napravi svoeto ,seedno ja gledase ljubovta no izgasna zarot so koj gi palese utrata,zgasna I nemase namera povejke da go potpaluva,samo slikata ja zede I zamina borejki se vo pocetokot so spomenite,se borese barem tie da ne zgasnat I ostanat cisti,cisti kako solzata detska,no kako odminuvase vremeto I tie bledeea I stanuvaa se poslabi I poslabe duri I na momenti mislese deka premnogu se mojkni ta go gusata zatoa I tie vejke zapocna da gi zafrla nasekade,samo likot so nasmevkata ne sakase da go frli,samo likot so nasmevkata go cuvase I go vzdignuvase sporeduvajki go so edno bozestvo,

NADEŽTA E MRTVA NA BALKANOT

Vko~aneti ot pogled kon praznoto nebo ~estopati znae{e site da gi
iznervira no Metodija toa voop{to ne go nervira{e tuku naprotiv
,kako da go odmara{e,}e zastane{e I so casovi stoese stoese I
samo gledase a sto samo toj si znaese,vo prvo vreme ke go
prasavme

-metodija znaes li voopsto vo sto gledas

prvo ke ne poglednese site dobro sakajki so negoviot tup pogled
deka ete ke ni dade mnogu vazen I odmeren odgovor

-znam

-a sto toa znaes

-znam sto I vo sto gledam

-e ajde koga vejke se pravis tolku pameten ,a zneme deka ne si
tolku pameten kazini

-gledamI ke podzastanese..povtorno gledajkine,,,gledam vo
idninata

na ova slatko ke se iznasmeevme

-e ako stvarno gledas aj kazini sti ima tamu.

-abe sutraci neznam dali ke vi se dopadne idninata no jas sepak
ja gledam I ke vi kazam ,no znam deka kako zeleni ke mi se
iznasmeete,no sepak koga tolku ve interesira ke vi ja kazam na
site

A nie bozem tolku se zainteresiravme za idninata koja ja gleda
metotija ke zamolcevme I vpecatljivo no segobijno ke gi rasirevme
ocite gledajki site vo nego.

-ajde kazi kazi bre sto gledas vo idninata

-ne gledam nisto,nisto gledam samo edna golema praznotija.

-abre nie znaeme deka ti zjapas vo prazni I samo se falis deka
gledaas nesto tuku aj sega kazi iskreno vo taa praznotija ima li
lujge kako ziveat

znaese deka muabetite se na majtap no sepak premnogu seriozno ni
odgovarase ...ama togas.no problemot bese sto nie bevme neseriozni
a sega e malku obratno...metodija go nema..no nas ne ima ..ne ima

vo segasnata stvarnost...ili potocno vo idninata na metotija..ili potocno kazano vo praznotijata na metodija....togas koga ke ni kazese deka ne gleda lujge tuku senki koi lutata od edno na drugo mesto,senki koi samo bezdelnicat,senki koi I ne ja znaat pricinata na svoeto postoenje,senki koi so nisto ne ostavaat beleg na svojot propatuvanje,senki vo denot,senki koi so prviot mrak se soedinuvaat so mrakot I ne mozes povejke da gi poznaes dali navistina se senki ili se okolu e samo mrak.....

UTRINA

PRVA

Ne zvonese satot budilnik a I nemase potreba da zvoni,ne brzase denot nikade,minuvase uste so prviot soncev zrak,se budese gradot,no go nemase poranesното vrevilo,bucava I slicno sega ekoe mrtvilo se rasposlalo,stana nikola I so svoeto rutinsko budenje

zapocna da ja bara velika nebare taa bese daleku od nego so kilometri pocna na cel glas da ja dovikuva;

-velike,velike mori ti gluva da ne si...

-sto tuku vrevis nebare nekoj te koli,sto te bodi sega od po sabalje,

-pa ajde kade si...ja pogledna popreku navreden od prekorot

-aj tuku ne gi prevrtuvaj toa ocite ne ti dosol casot da ja pustas dusata pa ke me plasis,more vampir ne mi e strav vejke kako porano od toj pogled

-e velike velike ako jas pustam dusa ti so kogo ke se karas,e aj kazime,so kogo ke se prepiras

-more nikola tebe do umiracka ti doslo pa sto si se razdrdoril uste po sabalje.

-ne.

-e koga ne smenija temata,oblecise I da te nema do prodavnica da mi doneses mir vo kujka.

-a ti.

-jas,jas ke go stavam kafeto I ti dodeka se vratis ke bide gotovo.

-brej brej brej uste covek posteno ne gi otvoril ocite a taa zapocnuva so svoite naredbi,

-dodeka taka lomotis da znaes deka kafeto ke pretece,ajde odi I ne se vleckaj

-dobro,dobro.

-nikola I gledaj da se vratis pobrzo,ako te sretni nekoj po pat ne mu drzi predavanja I ne mu evociraj spomeni.

Ova bese sekojdnevna rutina koja se povtoruvase vejke nekolku godini,ostanaa sami dvajcata,sami vo tolkavo

zdanie,zdanie koe nekogas bese kujka naedno normalno
cetiri cleno semejstvo,no sega ostanaja samo nikola I
velika,ostanaja bidejki nivnite dve deca zaminaja vo
potraga na lebot po beliot svet,cvetan sinot sekogas
velese deka svetot emal za nego I navistina zamina vo
avstralija no tamu se zadrza kratko od tamu zamina
vokanada,rabotese edeno dve godini,no I tamu ne se
skrasi na edno mesto tuku od kanada zamina vo afrika,se
javuvase mnogu retko ili potocno kazano radi reda,a
antoneta malskata ubavica zamina vo francija zamina
barajki si ja srejkata na modnite piste,ja gledaja na
televizija I samo so pogled ja miluvaja,nemozeja barem
solzite da I gi ispratata,tie da ja potsetat na kopnezot
roditelski za barem edna pregratka,prijatniot miris na
kafeto se razleja po dnevnata soba mesajkise so sporite
no teski cekori na nikola,gi ostavi torbite so
namirnici,koi I nebeja bogznaj kolku bogati vo kujnata

,

-eve velike slusaj sto velat deneski vo
vesnikov,..sakase da I kaze no taa go prekina

-abre sedni coveku sedni odmorise,napise nekolku
goltki,povleci nekolku dimovi od cigarata a potoa mozis
da mi kazes,ne odam nikade.

-a znaci ti sakas da odis nekade ,sakas da izbegas I ti
od mene.

-ete ti sega belja rabota,abre mrdnat ne sakam da odam
nikade,tuka sum isto kade sto bev I vcera I nekni,tuka
do tebe.

-znaci sega sum I mrdnat.

-ne si mrdnat ama ako prodolzis da trosis
gluposto,bogami ke pocnam da razmislavam I da te
mrdnam,taka da znaes.....

-e sto ti bilo sudbina,sudbina,da ne mozis na mira da
go ispijas prvoto kafe,da ne mozis na mira da go
procitas vesnikot,

-nikola aj pijgo kafeto I ne zboruvaj.

Zamolcija I obajcata ,ne se izmoriya od ovie prazni muabeti no barem megu niv dvajcata fluidot koj struese se uste ne bese izbleden ,ovie utrinski prepirki traat od prvot den od kako se zedoa,vo pocetokot site misleja deka se raspravaat pa probuvaa I da gi mirat,no podocna svatija deka toa se samo sekojdnevni zakacki koi im go razveseluvaja I im go ispolnuvaja denot,znaeja cestopati I da go povisat tonot terajki ja nakaj seriozna kavga,no po kratko ke se doblizeja ke se bakneja I nikomu nisto,molceskum gi usturaja goltkite kafe vo grlata,nikola sekoja interesna statija ja citase I za sekoja morase da dade otposle komentar.

-velike slusaj sega sto velat.

-ajde kazi,eve ke te slusam tri minuti a potoa dobro ke razmislam dali da te slusam ili ne.

-gradonacalnikot dava izjava deka za eden mesecke gi zakrpel site dupki vo gradot,lele lele coek neznaj dali da se smee ili da placi na vakvi izjavi,abre kolku dupki ima po gradov ne ke mozi uste so tri mandati da gi zatvori toj vamu za eden mesec,tuku neka ne ne pravi budali I neka kazi deka treba da ja plati skolarinata na sin mu vo stransto.

-pa ti znaes zosto mu trebaat pari.

-znam ami kako.

-drugo aj kazi ova I ne e nekoja vest.

-eve dobra ,odobren e kredit od 20 milioni dolari I istiot namenski ke se iskoristi.

-kako toa namenski.

So stroga kontrola od kreditodavatelot ke se restartiraat povejke fabriki.

-e ova nikola ti znaes li sto.

Sto.

-so suv gas da fajkas ribi.

-kako taka.

-pa taka,ali si nemas svoi pari da si rabotis,pluknimuse na takva pomos,

-nikola nikoj nisto ne dava bez interes.

-normalno deka ne davaat no barem ke se raboti nesto.

-toa e tocno ke se raboti nesto za nisto,ke dadat 20 milioni a ke specalatt 100,I koj e na car nie ili tie.

-e,e,e ti golemiot ekonomski strucnjak pa vednas napravi kalkulacija kolku I ke zarabotat.

-eveti prosta matematika,davaat 20 milioni I toa pazi toa e kredite so nepovolni kamati koj ke treba da se vrati,ke se restartiraat pogonite ke rabotat rabotnicite za badijala,toj sto go dava kreditot,ovde ne gradi fabriki,ne kupuva oprema I masini,tuku doajga na gotovo,rabotnicite gi plajka minimalno,eden dobar del,ke rabotat neprijaveni,e sega ke gi vrati parite od kreditot,za toj kredite ke zemi dva pati povejke od sumata kako kamata,a baska zarabotkata od fabrikite sto mu rabotele,e sega koljo moj dali ke ja zaokruzime brojkata od 100 milioni,

-abre,gore dolu vo pravo si,no rabotnicite barem ke rabotat,ke imaat kakva takva plata,

-rabotnicite ke nemaat plata,tuku milostinja,znaes li ti bre nikola sto e plata.

-sto.

Plata e sretstvoto so koe se nagraduva rabotnikot za vlozeniot trud I vreme,a ova sto ke go dobivaat e milostinja...

I na kraj kraevi I ova ne bese nekoja dobra vest,aj kazimi uste nekoja pa da stanam da si rabotam,

-e pa ti sto ke rabotis da ne ti rastural nekoj pa da rabotis,e eve slusaj,ulicniot kriminal prema izjavite e vo so namaluvacko tempo.za razlika od lani godinavo vo istiot priod se izvrсени 20 posto pomalku krivicni dela,

-ama pak zatoa nikola kriminalot na provai vo stanovi e vo porast,razbojnistata cvetaat kako ruzine vo dvorot,so sekoja pupka,razbojnisto,da mu e strav na coveka I doma da sedi,ne si siguren nikade,se opametija kriminalcite,podobro da provali dva stana I od tamu ke odnese povejke pari otkolku da kradi cela godina po vozila I prodavnici, ete I ova vest ne ti bese kojznae kolku vesele ,naprotiv site ti se razorcaruvacki,nema fajde sto jas sedam tuka I lomotam prazni muabeti.

Stana velika I zapocna so svoite sekojdnevni obvrski,a nikola I ponatami sedese vo foteljata citajki gi vestite od dnevniot vesnik,

За Авторот

Никодин Чернодримски род 1964 год во преградките на древниот Марков Град Прилеп, уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град, каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува, да ги опејува, и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки. И покрај благодетот кој му го подарил животот, сепак немирниот дух на Чернодримски не може да се скраси на едно место, после заврѓувањето на средното училиште, го напушта градот и заминува низ Македонија, каде престојува во повеќе места кратко, но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин, начин кој не е секојдневен и обичен, да на крај со доаѓањето во Скопје, за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место, кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана, неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори. како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел, твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила, и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

1. Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
2. Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
3. Балканска Рапсодија

- 4.Дневникот на еден сонувач
- 5.Крилати Сني
- 6.Месечеви Сонети
- 7.Мој Роде
- 8.Мозаик од Мигови
- 9.На Спилите им Раскажувам
- 10.Осамени монолози
- 11.Пагански Стихови
- 12.Пелин Вода
- 13.По Патеките на Орфеј
- 14.Шепотот на Скриениот Дамар
- 15.Трагач по Илузии
- 16.Заборавени Спомени
- 17.Прилепско Ехо

ПОЕМИ

- 1.Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Арачиново 2000 год
- 2.Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
- 3.Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
- 4.Катадневно Тркало
- 5.Монолог со Паметникот
- 6.Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

- 1.Бразда
- 2.Од Сонот до Јавето
- 3.Затворени Кругови
- 4.Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

- 1.Кара Севда
- 2.Тајната на Нормандови
- 3.Првиот Ангел
- 4.Приказна која не требало да биде раскажана никогаш

ДРАМА

- 1.И сега шо

МОНОДРАМА

- 1.Ало диоген на Линија

Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.